

Jaume Guillamet i Anna Teixidor difonen l'obra periodística de Fages de Climent a través d'una selecció de 150 articles

El llibre, edii per Brau, aplega textos en català i en castellà escrits entre 1924 i 1968

EVA VÀZQUEZ / Figueres

● Jaume Guillamet, catedràtic d'història del periodisme de la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona, i Anna Teixidor, llicenciada en humanitats

i periodisme per la mateixa universitat, han tingut cura de la selecció i edició dels cent quaranta-nou articles de Carles Fages de Climent que acaba de publicar Brau Edicions

de Figueres. El llibre recull la prosa periodística tant en català com en castellà de l'escriptor empordanès organitzada en dos períodes: abans i després de la Guerra Civil.

Més productiu, més regular i més atent a l'actualitat cultural abans de 1936 que en els anys posteriors, en què canvia de llengua, espaia les seves col·laboracions i busseja més en el passat que en el present, Carles Fages de Climent desenvolupa en els seus articles una prosa periodística igualment personal, tot sovint d'arrel poètica, i deutora de la formació cultural adquirida en l'entorn de l'anomenada segona generació del noucentisme. En el conjunt dels seus articles anteriors a la guerra, hi destaca sobretot la seva activitat com a crític d'art, a la qual consagra la primera secció fixa, al diari *El Dia* de Terrassa, a partir de 1927, i que continuara a les pàgines de l'efímer *Diari del Migdia*, el 1931. Artistes com ara Josep de Togores, Feliu Elías, Josep Obiols, Enric Casanovas, Lola Anglada, Joan Miró, Joaquim Mir, Antoni Gaudí o Manolo Hugué se sotmeten a la seva crítica acerada i hiperbòlica, un estil inconfusible que s'accentua en una sèrie d'articles en què divaga sobre qüestions generals d'estètica. Fora dels textos sobre artistes i exposicions, entre 1923

Carles Fages de Climent, retratat per Ferran Callicó, de qui l'escriptor deia que era un «artista amb seny i maneres de gat vell».

i 1936 Fages de Climent només dedicara atenció a un parell d'escriptors. (Puig i Pujades, i Ventura i Gassol) i a la ciutat com a espai harmònic i símbol de civilitat.

En canvi, a partir de 1939, els seus escrits aprofundeixen principalment en els temes històrics, les tradicions i la descripció dels espais mítics de la seva

geografia personal, com ara Castelló d'Empúries o Llers, però també Girona i la Costa Brava. Tot i que el 1927 havia escrit: «Visc en un temps ideal i indeterminat, fet de totes les èpoques imaginables llevat només de la present», en els articles a la premsa castellana demostra el seu interès pels esdeveniments del seu temps, defugint,

pero, llevat d'uns primers textos encomiàstics sobre el règim de Franco, el comentari polític. Més variats temàticament que els articles de la primera època i més nombrosos, els escrits del segon bloc del llibre revelen un Fages de Climent de llengua «brillant i llegidora», com diu Guillamet, també en castellà.